

Barricada

ενάντια σε παλιές και νέες κανονικότητες

Τεύχος 2 Νοέμβρης '22

- Σκατά στο 112 (ζήτη το 1312)
- Καταναγκαστική πορνεία: μπάτσοι, πελάτες, μαστροποί
όλα τα καθάρματα δουλεύουνε μαζί
- Μπάτσοι και καταναγκαστική πορνεία,
μια σχέση αγάπης
- Κάτω τα χέρια από τις καταλήψεις
- Boycott Greece- Egypt- Saudi Arabia 2030!

Η "αυτόνομη αντιεξουσιαστική συνέλευση ενάντια σε παλιές και νέες κανονικότητες Barricada" αποτελεί μια απόπειρα να μιλήσουμε, να δράσουμε και να οργανωθούμε ενάντια σε κάθε είδους εξουσία και εκμετάλλευση. Μιλάμε από αντικρατική και αντικαπιταλιστική οπτική, είμαστε εργάτες και εργάτριες, φοιτητές και φοιτήτριες, κομμάτι των από τα κάτω αυτής της κοινωνίας όπου τα αφεντικά και οι κάθε είδους εξουσιαστές ζουν από την εκμετάλλευση της εργασίας μας και κάθε πτυχής της ζωής μας. Είμαστε ενάντια σε κάθε είδους φασισμό (είτε φοράει σβάστιγγα είτε όχι), σεξισμό, ρατσισμό και ενάντια σε κάθε διαχωρισμό βάσει έθνους, φυλής, χρώματος, φύλου, σεξουαλικού προσανατολισμού, (και τώρα πια) υγειονομικής κατάστασης. Στρεφόμαστε ενάντια στον εθνικισμό, αλλά και το δίδυμο αδερφάκι του τον πατριωτισμό, και όπως δεν έχουμε να χωρίσουμε τίποτα με τους εργάτες κάποιας άλλης χώρας, κάπως έτσι δεν έχουμε και τίποτα κοινό με τους εκμεταλλευτές μας εντός συνόρων (για να το θέσουμε απλά, σιχαινόμαστε το γαλανόλευκο και αγαπάμε το μαυροκόκκινο). Λειτουργούμε αντιεραρχικά και προσπαθούμε να διαμορφώνουμε άποψη σε συνθήκες ιστορικής κωφής αρχηγούς και κομματικούς καθοδηγητές. Με τα μήντια δεν τα πάμε καλά, ενώ δε θα μας βρεις ούτε στο βόθρο των αντισocial media. Μπορείς να μας πετύχεις όμως στο δρόμο, σε αφίσες στους τοίχους και σε αυτοδιαχειριζόμενους χώρους. Και κάτι τελευταίο. Barricada σημαίνει οδοφράγμα. Τα οδοφράγματα αποτελούσαν ανέκαθεν μια τακτική των όπου γης εξεγερμένων ενάντια στους εκμεταλλευτές τους και τα τσιράκια τους αφενός για να καθυστερήσουν τον εχθρό και αφετέρου για να αποτελέσουν ορμητήρια ώστε να αντεπιτεθούμε αποτελεσματικότερα. Σε εποχές σαν αυτή που ζούμε όπου τα κράτη, τα αφεντικά και οι λακέδες τους υποτιμούν με όλο και μεγαλύτερη ένταση τη ζωή μας, την εργασία μας και τη νοημοσύνη μας θεωρούμε ότι είναι απαραίτητο να προσπαθήσουμε να στήσουμε κάποια τέτοια οδοφράγματα. Για κουβέντα, γνωριμία, επικοινωνία κλπ. θα μας βρείτε στον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο ΑΝΑΤόΠΙΑ (τσαμαδού 81 και καραϊσκάκη), Τετάρτες, Πέμπτες, Παρασκευές 7-11μ.μ. και Σάββατα μετά τις 9.

ΣΚΑΤΑ ΣΤΟ 112

(ζήτω το 1312)

Βούιξαν τα αυτιά μας πάλι αρχές Νοέμβρη να δεχόμαστε τρομοκρατικά μηνύματα από την πολιτική προστασία του υπουργείου δημόσιας τάξης. Και πάνω που ήμασταν έτοιμοι να μας χτυπήσουν βροχές, τυφώνες, καταιγίδες, ηλιακές καταιγίδες, κεραυνοί, χαλάζια, μετεωρίτες και ό,τι κακό υπάρχει, η κακοκαιρία “EVA” αποδείχθηκε απλώς ένα ρομαντικό, φθινοπωρινό ψιλόβροχο.

Αφού λοιπόν καταφέραμε κι επιβιώσαμε από τον όλεθρο, μπορούμε να κάνουμε λίγες σημειώσεις. Πρώτον, μπορούμε να πούμε με σιγουριά πως υπάρχει μια τάση -η οποία εξακολουθεί να παίρνει τα πάνω της- να παρουσιάζονται καταστάσεις που σε κάποιον βαθμό διαταράσσουν την καθημερινότητα, αλλά παραμένουν διαχειρίσιμες, ως καταστάσεις έκτακτης ανάγκης. Και στην έκτακτη ανάγκη υπάρχει ένας και μοναδικός παίκτης για να διαφυλάξει δήθεν την ασφάλεια μας: το κράτος, με τους μπάτσους του και με τους ειδικούς του. Αυτοί θα μας πούνε πότε θα είμαστε μέσα και πότε έξω, ποια μέρη είναι προσβάσιμα και ποια όχι. Δεύτερον, ένα κράτος δεν αρκεί μόνο να διακηρύσσει πως έχει αυτό το ρόλο, αλλά επίσης πρέπει ενίοτε να τον ασκεί, πρώτα και κύρια, για να παραμένει προετοιμασμένο για τα πραγματικά δύσκολα -και τα πραγματικά δύσκολα γι’ αυτό θα είναι μια μαζική ανυπακοή του πληθυσμού. Τρίτον, είναι το λιγότερο ενοχλητικό ένα κράτος να αντιμετωπίζει τους πολίτες του σαν παντελώς ηλίθιους, λες και αν δεν ηχούσαν οι σειρήνες του 112 θα αγνοούσαμε

τα σύννεφα και θα βγαίναμε όλοι μαζί για βαρκάδα στη λίμνη. Τελευταίο, αλλά πολύ σημαντικό, είναι ένα πράγμα που επίσης επαναλαμβάνεται κι επίσης κουράζει: *δε δίνεται καθόλου βάρος σε έργα πραγματικά κοινωνικά χρήσιμα*, έργα τα οποία μπορούν να γίνουν σε ανύποπτο χρόνο, χωρίς να διαταράσσουν την καθημερινή ζωή της κοινωνίας, στα οποία η αστυνομία δεν παίζει κανένα ρόλο και μπορούν να μειώσουν τους όποιους κινδύνους στην κάθε απρόβλεπτη κατάσταση (στην περίπτωση μας: αντιπλημμυρικά έργα). Αντίθετα *όλη η έμφαση δίνεται στην κακώς εννοούμενη πρόληψη* (δηλαδή σε τρομοκρατικά μηνύματα που ανάμεσα σε άλλα μας λένε “να περιορίσουμε τις άσκοπες μετακινήσεις” -αν αυτό σας θυμίζει τα λοκντάουν που επιβλήθηκαν με πρόσχημα την προστασία της υγείας, καλώς σας το θυμίζει) και στη στρατοαστυνομία η οποία παρουσιάζεται σα σωτήρας (φιλοτεχνώντας το όποιο φιλάνθρωπο προφίλ της) και προσφέρει “έργο” λίγο μετά την καταστροφή, λες και τότε μπορεί να σωθεί τίποτα.

Εν ολίγοις: δε χρειάζεται και πολύ μυαλό για να καταλάβουμε πως οι βροχές αντιμετωπίζονται περισσότερο με ομπρέλες, δεντράκια και ξεβουλωμένα φρεάτια, και όχι με αστυνομία και sms.

ΥΓ: Τουλάχιστον η πιο πρόσφατη “έκτακτη ανάγκη” ονομάστηκε με ένα όνομα εντελώς ταιριαστό με τις μεθοδεύσεις του κράτους για την τρομοκράτησή μας, την ονόμασαν -κρατηθείτε- “Fobos”!

Φέτος συμπληρώνονται 100 χρόνια από την λεγόμενη “μικρασιατική καταστροφή”. Γιατί ως γνωστόν όταν τα επεκτατικά όνειρα και μεθοδεύσεις του ελληνικού κράτους ηττώνται βαφτίζονται “καταστροφές”, “τραγωδίες” κοκ. Και όχι αυτό που πραγματικά είναι, δηλαδή ιμπεριαλιστικές εκστρατείες που ξερνάνε θάνατο, βιασμούς, λεηλασίες κι εθνοκαθάρσεις. 100 χρόνια μετά οι στόχοι του ελληνικού κράτους και κεφαλαίου ψάχνουν να βρουν νέους δολοφονικούς τρόπους για να πραγματοποιηθούν. Κι ένας από αυτούς είναι η συνεχόμενη εθνικιστική πλύση εγκεφάλου μέσω ιστορικών διαστρεβλώσεων, ψεμάτων, μισών αληθειών και “ιστορικών εκδηλώσεων” που θα φροντίσουν να ξεχάσουν τις θηριωδίες του ελληνικού στρατού τότε. Όστε να μας μετατρέψουν σε ένα μάτσο πορωμένους πατριώτες έτοιμους να σκοτωθούν με τους εργάτες από την τουρκία. Κόντρα στον πατριωτικό μονόλογο (και) γι’ αυτό το ζήτημα, κυκλοφόρησε στα Γιάννενα αφίσα που αναδημοσιεύουμε στη διπλανή σελίδα.

Μπαλίκιοι Κιοπρού

από τον Κωλέττη μέχρι
τη Μικρασιατική Εκστρατεία

ΑΓΚΥΡΑ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΙΔΕΕΣ ΓΕΝΝΟΥΝ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΑ

Έλληνες στρατιώτες, Σαγγάριο ποταμός
Αύγουστος 1921, 55 χλμ έξω απ' την Άγκυρα...

Το ελληνικό κράτος, από τα γενοφάσκια του, υπήρξε φιλοπόλεμο, επεκτατικό και δολοφονικό. Το όχημα της γεωγραφικής επέκτασης ήταν η Μεγάλη Ιδέα, για την εκπλήρωση της εθνικιστικής φαντασίας των «δύο ηπείρων και των πέντε θαλασσών». Από το 1912 ως το 1922, η Ελλάδα ενεπλάκη σε τέσσερις ιμπεριαλιστικούς πολέμους, φτάνοντας ως τον Σαγγάριο ποταμό, 55 χλμ έξω από την Άγκυρα... Η ελληνική милитарιστική μηχανή στο διάβα της ξέρναγε θάνατο, βιασμούς, φωτιές, λεπτασίες, εκποτισμούς και εθνοκάθαρση, για χάρη των συμφερόντων των ντόπιων αφεντικών.

Η κρατικά οργανωμένη, μέσω καταπιεσμού πολιτιστικών εκδηλώσεων και μιντιακής προπαγάνδας, αφήγηση περί θύματος-ελλαδίττας πασιζέει να ενσταλάξει κουλτούρες πολέμου, βίας και εκδίκησης «για όσα μας έκαναν» πριν 100 χρόνια. Ο στόχος προφανής: να μας προετοιμάσει ως κρέας για κανόνια στις επικείμενες πολεμικές περιπέτειες του ελληνικού ιμπεριαλισμού.

Αυτοί που μιλάνε για μικρασιατική καταστροφή, ξεχνώντας επιδεικτικά τον ελληνικό επεκτατισμό και τις θηριωδίες του, έχουν εκατοντάδες χιλιάδες πτώματα στο στόμα τους.

Εμείς δεν πολεμάμε για κανέναν θεό, αφέντη, πατρίδα...

karşıyız

ΚΑΤΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΠΟΡΝΕΙΑ:

μπάτσοι, πελάτες, μαστροποί
όλα τα καθάρματα δουλεύουνε μαζί

Στις αρχές του Οκτώβρη έγινε γνωστή η υπόθεση της 12χρονης, η οποία εκβιαζόταν για να πηγαίνει με πελάτες. Για ακόμα μια φορά, η κοινωνία πέφτει από τα σύννεφα με το βιασμό της 12χρονης. Όμως παρακολουθεί και αυτή την υπόθεση σα να πρόκειται για κάποια σειρά που περιμένει να δει τη συνέχεια της και να αποκαλυφθεί ποιος εν τέλει ευθύνεται, και όχι σαν μια κατάσταση όπως είναι η καταναγκαστική πορνεία, η οποία -ανάμεσα σε άλλα- έχει χτιστεί και αναπτύσσεται σύμφωνα με τη ζήτηση που υπάρχει από έναν τεράστιο αριθμό πορνοπελατών.

Το ζήτημα της βιομηχανίας της καταναγκαστικής πορνείας δεν αφορά κάποιους περιθωριοποιημένους τύπους, όπως πολύ συχνά παρουσιάζεται, αλλά άτομα που βρίσκονται στον πυρήνα της κοινωνίας. Είναι οι τύποι που βρίσκουν τις γυναίκες, που τις κακοποιούν και τις εκβιάζουν με οποιονδήποτε τρόπο για να καταφέρουν να τους επιβληθούν, ώστε να τους υπακούουν και να μη φέρνουν αντίσταση σε αυτά που θα τις βάλουν να κάνουν. Είναι μπάτσοι* που συμμετέχουν στα ίδια τα κυκλώματα και που διασφαλίζουν ότι όλα θα μείνουν στο παρασκήνιο (και αν κάτι πάει στραβά αυτοί είναι που θα το διαχειριστούν με τις όσο το δυνατόν λιγότερες απώλειες για τα συμφέροντά τους). Είναι ξενοδόχοι που δίνουν τον χώρο για να γίνονται οι βιασμοί από τους πελάτες, είναι ιδιοκτήτες επιχειρήσεων-βιτρινών (τόσο για να λειτουργούν ως σημείο αναφοράς για τους πελάτες που ψάχνουν

εμπόρευμα, όσο και για να ξεπλένονται τα κέρδη από τους βιασμούς), και πολλοί άλλοι “πολίτες υπεράνω πάσης υποψίας” που εμπλέκονται με τον έναν ή τον άλλο τρόπο.

Όμως όλοι αυτοί δε δρουν μόνοι τους, έχουν από πίσω και τη συναίνεση ενός μεγάλου κομματιού της κοινωνίας. Ενός μεγάλου κομματιού της κοινωνίας που αντιμετωπίζει το γυναικείο σώμα ως αντικείμενο προς κάθε χρήση για τις ορέξεις των αντρών, και ακόμα περισσότερο τα γυναικεία σώματα που ανήκουν σε περιθωριοποιημένες κοινωνικές ομάδες. Έτσι, δεν είναι όλες οι γυναίκες και όλα τα παιδιά που θα πέσουν θύματα καταναγκαστικής πορνείας. Πρόκειται συνήθως για το πιο υποτιμημένο κομμάτι της κοινωνίας. Είναι γυναίκες μετανάστριες που δεν έχουν χαρτιά, οπότε είναι πολύ εύκολο να τις εκβιάζουν, εν γένει οποιοδήποτε κομμάτι που δέχεται την υποτίμηση μιας ολόκληρης κοινωνίας, όπως είναι οι τοξικοεξαρτημένοι και οι ρομά που ελάχιστοι θα νοιαστούν γι’ αυτούς.

Έτσι λοιπόν, οι άνδρες-πορνοπελάτες μπορούν με μια αυτονόητη φυσικότητα να εκφράσουν τις σεξουαλικές τους ορμές και την κυριαρχία τους πάνω σε γυναικεία σώματα. Από την δεκαετία του ‘90 και μέχρι και σήμερα, πάρα πολλοί άνδρες πηγαίνουν χωρίς κάποιο ηθικό φραγμό σε κωλόμπαρα και κανείς απ’ όλους αυτούς δε νοιάζεται πως έχουν φτάσει οι γυναίκες εκεί, τι ηλικία έχουν και αν εκβιάζονται με κάποιο τρόπο, το μόνο που τους νοιάζει είναι να “περάσουν καλά”. Όμως στην περίπτωση αυτή το να “περάσουν καλά” σημαίνει να εκπληρώσουν την ανάγκη τους για κυριαρχία και επιβολή. Συνεπώς, όσο υπάρχει αυτό το αγοραστικό κοινό τόσο περισσότερα κυκλώματα θα υπάρχουν, οπότε όλο και περισσότερες γυναίκες θα κακοποιούνται και θα εκβιάζονται για να είναι όλοι οι πελάτες ευχαριστημένοι.

Και για να γυρίσουμε πίσω στην περίπτωση του μικρού κοριτσιού από τα Σεπόλια, αυτή γίνεται συνήθως αντιληπτή με έναν τρόπο που ξεπλένει, ηθελημένα ή άθελα του, αυτό το σύμπλεγμα αρπαγής, διακίνησης και κατανάλωσης γυναικείων σωμάτων. Όλες οι συζητήσεις τείνουν να εστιάζουν στην ηλικία του κοριτσιού κι όχι στο ίδιο το γεγονός της κατ’ εξακολούθηση κακοποίησής της. Λες και τα 18χρονα, 19χρονα και 20χρονα κορίτσια που βρίσκονται στο δίπλα δωμάτιο, εντός του στούντιο στο οποίο βιαζόταν η νεαρή, βρίσκονται εκεί με τη θέλησή τους. Κανείς δε μπορεί να ισχυριστεί πως

το όνειρο ζωής μιας μετέφηβης νιγηριανής ή ουκρανής είναι να ζει έτσι, υπό την απειλή της άσκησης βίας από τον νταβατζή της, υπό το πανταχού παρόν βλέμμα της αστυνομίας η οποία ελέγχει κι οργανώνει την ελληνική πορνεία. Ακολούθως, το θεμελιώδες ζήτημα με τον κάθε τύπο που “επικοινωνήσε με το προφίλ της νεαρής” είναι ακριβώς το γεγονός πως έχει το ηθικό και νόμιμο δικαίωμα να “επισκέπτεται” κάθε μέρα και μια διαφορετική κοπέλα που τελικά στα μάτια του (ενδεχομένως) λίγη σημασία έχει αν είναι λίγο πάνω ή λίγο κάτω από τα 18 έτη της ηλικίας της, αδιαφορώντας στην καλύτερη, και καυλώνοντας στην χειρότερη, για το ότι το “προϊόν” που καταναλώνει δε συναινεί ακριβώς στην κατανάλωση του.

Το να είμαστε πρόθυμοι να πιστέψουμε πως υπάρχει, σε αυτή την χώρα και σε αυτή την εποχή, μεγαλύτερη πιθανότητα “ελεύθερης επιλογής” στην άσκηση του επαγγέλματος της πορνείας και μικρότερη πιθανότητα βίας και εξαναγκασμού, είναι αυτό που δίνει στον καθένα το άλλοθι του “δε γνώριζα”, κάτι που, προφανώς, είναι η υπερασπιστική γραμμή που θα ακολουθήσει ο κάθε πελάτης της 12χρονης ενώπιον του δικαστηρίου και ενώπιον των οικείων τους.

*Διαβάζοντας πολλές από τις υποθέσεις που αφορούν καταναγκαστική πορνεία θα παρατηρήσει κάποιος ότι πάντα μέσα στο όποιο κύκλωμα υπάρχουν μπάτσοι, είτε με πιο ενεργό ρόλο, είτε με πιο περιφερειακό, παίρνοντας κι αυτοί το κατιτίς τους. Και δεν αποτελεί κάποιο οξύμωρο γεγονός ότι μπορούν και να συμμετέχουν και ταυτόχρονα κάποιες φορές να αποκαλύπτουν και να διώκουν κάποια κυκλώματα. Όταν βλέπουμε μια είδηση του είδους “μπάτσοι εξάρθρωσαν κύκλωμα πορνείας”, ας σκεφτόμαστε ότι απλά αλλάζουν οι ισορροπίες και κάποιο άλλο κύκλωμα ενισχύεται ή κάποιο άλλο φτιάχνεται.

Μπάτσοι και καταναγκαστική πορνεία, μια σχέση αγάπης

Ως συμπλήρωμα στο προηγούμενο κείμενο, αναφέρουμε δύο ενδεικτικές υποθέσεις για το πώς οι μπάτσοι αποτελούν ενεργά μέλη στα κυκλώματα καταναγκαστικής πορνείας:

Το Νοέμβριο του 1998 στο σπίτι μπάτσου που δούλευε στο Α.Τ. Ομόνοιας, εκτός από κροτίδες και σιλέτα, βρέθηκαν και δύο διαβατήρια γυναικών από την Ουκρανία, οι οποίες υποτίθεται πως είχαν απελαθεί. Ο μπάτσος συνελήφθη επ' αυτοφώρω μαζί με τις δύο Ουκρανές. Στο πλαίσιο της ίδιας υπόθεσης, ο οδηγός Γ. Τσιάκος καταθέτει ότι στο κύκλωμα εμπλέκονται ο διοικητής του Α.Τ. Γεωργιλές και ο μπάτσος Μητσώνης. Οι δύο τελευταίοι δύο χρόνια μετά κατηγορούνται για παροχή προστασίας σε ιδιοκτήτρια μπουρδέλου στην οδό Αριστοτέλους, στο οποίο εκδίδονταν ανήλικες αλλοδαπές. Μαζί τους κατηγορείται και ο Ηλίας Λουκάς, σύμβουλος του πρώην υπουργού Δημόσιας Τάξης Ρωμαίου.

Στο Α.Τ. Ομόνοιας δούλεψε και ο βιαστής/νταβατζής/μπάτσος Μπρικόλιας, ο οποίος είχε υποδειχθεί στις αρχές του 2000 από την Όλγα Μπ. ως ένας από τους καθημερινούς βιαστές-πελάτες της και ως ο αστυνομικός σύνδεσμος του κυκλώματος που την κρατούσε φυλακισμένη. Η Όλγα ήταν μια 20χρονη Ουκρανή γυναίκα, που κατάφερε να ξεφύγει από κύκλωμα καταναγκαστικής πορνείας

στην Αμαλιάδα, στο οποίο ήταν φυλακισμένη, και είχε το θάρρος να τρέξει στα δικαστήρια το καθίκι Μπρικόλια (που σημειωτέον ήταν υπεύθυνος της Αστυνομίας της Αμαλιάδας για θέματα ελέγχου παραμονής των μεταναστών). Στην κατάθεσή της λέει: “Το Φεβρουάριο, ένα βράδυ ήρθε στο μαγαζί ο αστυνομικός Νίκος Μπρικόλιας, ο οποίος αφού διασκέδασε πίνοντας ποτά, ζήτησε στο τέλος να με πάρει μαζί του. Αρνήθηκα αλλά τελικά υπό τις απειλές και τις πιέσεις του ιδιοκτήτη ακολούθησα τον Μπρικόλια στο ξενοδοχείο “Ελληνίς” στην Αμαλιάδα. Εκεί ο αστυνομικός μου ζήτησε να κάνουμε έρωτα. Αρνήθηκα και τότε όρμησε επάνω μου, με πέταξε στο κρεβάτι και αφού με έδεσε, με χτύπησε και με βίασε. Έκλαιγα και φώναζα συνέχεια, ενώ εκείνος με έβριζε. Βρισκόμουν σε άθλια κατάσταση και πονούσα στα γεννητικά μου όργανα. Έντρομη ύστερα από λίγο ανακάλυψα ότι είχα αιμορραγία”. Αναφέρει επίσης πως ο ιδιοκτήτης του μπαρ, στο οποίο αναγκαζόταν να εκδίδεται, είχε όχι μόνο το δικό της διαβατήριο αλλά και αυτό άλλων 10 γυναικών απ’ την Ανατολική Ευρώπη απειλώντας τες πως άμα δεν υπακούν σε αυτά που τους λέει, θα τους κάνει κακό. Μπάτσοι στην Αστυνομική Διεύθυνση Ηλείας προσπαθούν να την κάνουν να αλλάξει την κατάθεσή της, ώστε να πέσει στα μαλακά ο συνάδελφός τους, αλλά αυτή δεν το κάνει. Ο Μπρικόλιας, τελικά, κρίνεται απ’ το Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο της Πάτρας αθώος για τη συμμετοχή του στο κύκλωμα και για τους βιασμούς και ένοχος μόνο για “παράβαση καθήκοντος”. Μετά από αυτό παίρνει “δυσμενή μετάθεση” (!) ως αξιωματικός στο τμήμα Ομονοίας στο οποίο εργαζόταν μέχρι πολύ πρόσφατα.

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΩΝ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ ΓΙΑ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΜΕΝΕΣ ΠΟΛΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΓΙΑ ΜΑΣ

Πριν λίγο καιρό εκκενώθηκε η κατάληψη Ντουγρού στη Λάρισα και ακολούθησαν οι πανηγυρισμοί από τους κρατικούς υπαλλήλους που έκλεισαν άλλη μια “εστία ανομίας” κι ένα “άβατο”. Λογικό, αφού ενέργειες όπως η κατάληψη ενός χώρου και η προσπάθεια κάλυψης πολιτικών, πολιτιστικών και κοινωνικών αναγκών με τους όρους των από τα κάτω αυτού του κόσμου και όχι με τους όρους των νόμων που διασφαλίζουν την καπιταλιστική κερδοφορία, είναι λογικό να ενοχλούν αυτούς που έχουν συμφέρον από τη διατήρηση του εκμεταλλευτικού συστήματος. Πόσο μάλλον όταν οι άνθρωποι που καταλαμβάνουν και χρησιμοποιούν ένα εγκαταλελειμμένο κτίριο δε μένουν μόνο εκεί αλλά βγαίνουν ανοικτά και δημόσια και προτείνουν να το κάνουν κι άλλοι αυτό. Όσο για τους γελοίους χαρακτηρισμούς “εστίες ανομίας” που προσπαθούν να χαϊδέψουν τα αυτιά ενός συντηρητικού κομματιού της ελληνικής κοινωνίας, μικρή σημασία έχει για μας αν μια ενέργεια είναι νόμιμη ή παράνομη από τη στιγμή που λειτουργεί προς τα συμφέροντα των από τα κάτω και των καταπιεσμένων. Κι όσο για τα περίφημα “άβατα”, οι καταλήψεις πράγματι προσπαθούν να είναι “άβατα”, αλλά μόνο για τις κάθε είδους εξουσίες και τα τσιράκια τους και όχι για τους καταπιεσμένους αυτής της κοινωνίας για τους οποίους οι πόρτες των καταλήψεων είναι ανοιχτές. Τέλος όσον αφορά την καραμέλα περί αξιοποίησης των εκκενωμένων από την καταστολή καταλήψεων “για το κοινωνικό καλό”, πέρα από το ότι είναι μία μούφα και μισή κι αποτελεί απλά μια πρόφαση για καταστολή των καταλήψεων αφού αν θέλουν να κάνουν κάτι τέτοιο (λέμε τώρα) υπάρχουν χιλιάδες άλλα άδεια και εγκαταλελειμμένα κτίρια που δεν τα χρησιμοποιεί κάποιος, ας θυμίσουμε ότι οι κατειλημμένοι χώροι είναι ήδη κοινωνικά αξιοποιημένοι καλύπτοντας υπαρκτές κοινωνικές ανάγκες. Οπότε...

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

BOYCOTT

GREECE – EGYPT – SAUDI ARABIA 2030!

Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές, το μουντιάλ στο κατάρ έχει μόλις ξεκινήσει. Και για χίλιους δυο λόγους, πάρα πολλοί ποδοσφαιρόφιλοι αντιμετωπίζουν αυτό το μουντιάλ με μια στάση που κυμαίνεται μεταξύ σκεπτικισμού και πλήρους απόρριψης του· και με το δίκιο τους. Οι δεκάδες χιλιάδες νεκροί μετανάστες εργάτες στα δημόσια έργα, η στάση του καθεστώτος απέναντι στα μέλη της LGBTQ κοινότητας, το γεγονός ότι το κατάρ πήρε τη διοργάνωση με δωροδοκία στη FIFA είναι κάποιοι από τους λόγους που έχουν κάνει πολλούς και πολλές (και κάποιους υψηλού διαμετρήματος, όπως π.χ. η Σακίρα κι ο Ερίκ Καντονά) να μη θέλουν για κανένα λόγο να συνδεθούν με την διοργάνωση. Κι αυτό είναι λογικό. Προφανώς, το ποδόσφαιρο, για εκατομμύρια ανθρώπους κατώτερων στρωμάτων ανά τον κόσμο, είναι κάτι πολύ διαφορετικό από θέαμα και μπίζνες: είναι κουλτούρα και τρόπος ζωής, είναι πάθος, είναι σύνδεση με ξεχωριστές ιδέες και ξεχωριστές γειτονιές.

Ωστόσο, πέρα από το γεγονός πως υποψιαζόμαστε πως τμήμα τουλάχιστον της κριτικής στο κατάρ και στο παγκόσμιο κύπελλο γίνεται για λόγους εντελώς άσχετους με τους παραπάνω (όπως ο διάχυτος αντι-μουσουλμανισμός, όπως ο γεωπολιτικός προσανατολισμός της αραβικής χώρας που δεν τον λες ακριβώς δυτικο-φιλο), ας μην πάμε πολύ μακριά κι ας κοιτάξουμε “τα του οίκου μας”. Η Ελλάδα έχει στα σκαριά μια πρόταση να διοργανώσει το μουντιάλ του 2030 μαζί με την χούντα της αιγύπτου και τη μοναρχία της σαουδικής αραβίας. Δυο χώρες για τις οποίες έχουμε να πούμε πως αν το κατάρ αξίζει κριτική μια φορά, αυτές αξίζουν δέκα! Μιλάμε για μια στρατιωτική δικτατορία και για το σκληρότερο ίσως θεοκρατικό καθεστώς στον κόσμο. Γιατί όμως αυτή η σιωπή εντός συνόρων για την υποψηφιότητα; Μα φυσικά, γιατί αίγυπτος και σαουδική αραβία είναι σύμμαχες χώρες! Η Ελλάδα, ίσως, σε αυτή την περίπτωση, να αποτελεί τη δυτική “βιτρίνα”, το δυτικό “πλυντήριο” που χρειάζεται μια υποψηφιότητα για να γίνει συμπαθής, μετά τον ντόρο που προέκυψε με το κατάρ.

Διασκευάζοντας ένα αγαπημένο μας σύνθημα:

ΤΑ ΒΡΩΜΙΚΑ ΜΟΥΝΤΙΑΛ ΤΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΓΙΑΝΤΟΥ,

ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΑΣ (ΚΙ Ο ΕΧΘΡΟΣ ΜΑΣ) ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ!